

— Дѣдо, у нас има квартиранти, але баш такоф човек нѣма!.. На друга куча... халота?

— То кучето да си мирува тамъ!.. Ама казахаме, че мутлакъ тукъ живѣе момчето, бе джанѣмъ!..

— Я теб кажем, йощ едан пут — нѣма!.. изговори сепнато маджарката и се залови на работа.

— Тая гаче ли не е българка, друга вѣра е, си помисли дѣдо Генко.

Слугинчето, забравило възглавницитѣ, се бѣ заплѣснало въ него.

А той стоеше умисленъ всрѣдъ двора.

— А ша работи? запита изново маджарката.

— Ехъ, еллебете ще работи! Нѣма празденъ да седи я? Ако не работи, ще гладува. Зная ли, на каква е работа? Ти трѣбва по-добрѣ да знаешъ това.

Маджарката посѣдѣ, помисли, пакъ запита:

— А, дѣдо, откаде си?

— Отъ Бойково!.. И Митко е отъ наше село.

И понеже двѣтѣ рѣцѣ на стареца крѣпѣха гърнето — той възви очи къмъ мѣстото, гдѣто мислѣше, че се пада Бойково.

Разбира се, маджарката не бѣше посвѣтена тъй добрѣ въ българското земеописание. Тя проумѣ толкозъ, колко би проумѣлъ и дѣдо Генко, ако му кажеше цѣкътъ, че е отъ Кечкеметъ, Фелегихаза, па — и отъ Буда-Пеща.

— Баща си му, или рѣднина?

— Бе джанѣмъ, не съмъ му баща, пакъ, да речешъ, и роднина не съмъ, ама, ей-тъй, искамъ да го видя, да му прѣдамъ въ рѣцѣ аманетя и да попрिकाжа съ него. Да ти кажа право: комшии сме!

Тонътъ, съ който бѣха изказани тия думи, биха спечелили симпатията на всѣки други, самѣ не на хазийката. Тя си бѣхтѣше главата изъ българската филология. Едвамъ сега тя си припомни, че понѣкога приятелитѣ на квартиранта го наричаха съ име приблизително на горнето. Ама кой знае? Най-послѣ, за да отпрати стареца, съ когото се измайваше, тя му избѣбра оне по-небрѣжно:

— Нѣма го овде!.. Е р ти? Он излѣзе. Ела други пут!